

Arrest

nr. 94 912 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 18 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 7 september 2010 een eerste asielaanvraag in. Op dezelfde dag stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekster reeds op 17 maart 2010 in Polen werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid verzoekt op 15 oktober 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. De Poolse autoriteiten aanvaarden de terugname van verzoekster op 25 oktober 2010 op grond van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG.

1.4. Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.5. Verzoekster wordt op 1 december 2010 onder escorte overgebracht naar Polen.

1.6. Verzoekster, die verklaart op 1 februari 2011 opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 14 mei 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 7 juni 2012, gelet op artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.8. De Poolse autoriteiten aanvaarden de terugname van verzoekster op 14 juni 2012 op grond van artikel 16.1.d van de verordening 343/2003/EG.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelt de Poolse autoriteiten op 10 oktober 2012 mee dat zij, gelet op artikel 4.3 van de verordening 343/2003/EG, eveneens worden geacht de dochter van verzoekster terug te nemen.

1.10. Tevens op 10 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [D. I.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 14/05/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij reeds op 01/02/2011 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 07/02/1989.

Uit het administratief dossier van betrokkene en uit de resultaten van de controle van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Polen (op 17/03/2010) en in België (07/09/2010). Na haar eerste asielaanvraag bij de bevoegde instanties in België werd op basis van de het toenmalige Eurodac-verslag van 07/09/2010 op 15/10/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 25/10/2010 weten dat de betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 wordt teruggenomen. Betrokkene diende op 15/11/2010 een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 18/11/2010 en aan betrokkene kennisgegeven op 24/11/2010. Betrokkene werd op 01/12/2010 effectief overgedragen aan de Poolse autoriteiten.

Betrokkene verklaart tijdens haar verhoren op de dienst Vreemdelingenzaken van 14/05/2012 en 20/06/2012 dat ze na haar repatriëring naar Polen op 01/12/2010 door de Belgische instanties reeds begin februari 2011 naar België terugkeerde. Betrokkene verklaarde dat ze haar procedure in Polen heeft stopgezet via haar advocaat in België. Betrokkene verklaarde dat ze aanvankelijk probeerde aan verblijfsdocumenten te raken via haar huwelijk (met [K. U.], ov [...]). Betrokkene verklaarde dat haar huidige man psychologische problemen kreeg en haar en hun kind ([D. A.], [...]) niet erkent. Betrokkene verklaarde dat ze vervolgens asiel vroeg op 14/05/2012. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 07/06/2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 14/06/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art. 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. In overeenstemming met art 4.3 van de Dublin II Verordening is Polen eveneens gehouden tot terugname van haar minderjarig kind. De Poolse autoriteiten werden hiervan op de hoogte gebracht op 10/10/2012.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou in dienen, stelt betrokkene dat ze hier trouwde en een kind kreeg. Ze verklaart dat ze aanvankelijk op die manier haar verblijf wou regulariseren maar dat haar man psychische problemen kreeg en haar en hun kind niet meer erkende. Betrokkene stelde nog (Vragenlijst CGVS, vraag 5) dat ze niet meer samenwoont met haar man en bijgevolg geen andere keuze had dan opnieuw asiel te vragen. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde traditioneel gehuwd te zijn met K. U.. Betrokkene verklaarde zelf dat ze momenteel uit elkaar zijn. Uit de administratieve dossiers van beide personen blijkt nergens dat deze gehuwd zijn, noch dat ze op een gegeven moment hebben samengewoond. Er blijkt ook niet dat betrokkene een aanvraag heeft gedaan om op basis van haar relatie met K.U. haar verblijf te regulariseren. Betrokkene verklaart bovendien dat hij hun kind niet heeft erkend. Er is geen vader vermeldt op de geboorteakte. Uit voorgaande elementen kan worden geconcludeerd dat niet kan worden aangetoond dat er sprake is van een duurzame relatie is en bijgevolg geen sprake is van een gezin zoals bedoeld in art 2.1 van de Verordening. Een terugkeer naar Polen, het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag, houdt aldus geen inbreuk in op art 8 EVRM. Betrokkene verklaart dat ze momenteel inwoont bij haar zus [C.Z.] (ov [...]) die de Belgische nationaliteit bezit. Betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van haar zus zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Een toepassing van art 7 van de Dublin II Verordening is derhalve niet van toepassing. Er dient verder te worden opgemerkt dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat ze niet terug wil naar Polen omdat het te dicht bij Rusland is en er vreest om er alleen als vrouw te verblijven. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel

risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betreffende haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene enkele problemen met keel en ademhaling. Er zijn geen medische attesten in het administratief dossier aanwezig waaruit kan blijken dat dat betrokkene niet in staat zou zijn naar Polen te reizen, noch dat zij in Polen niet op de eventueel noodzakelijke behandeling zou kunnen rekenen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1 .d van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(2)”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. De Poolse autoriteiten bevestigen op 11 oktober 2012 dat zij eveneens het kind van verzoekster terugnemen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat het niet ter discussie staat dat de Poolse autoriteiten op 14 juni 2012 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en het terugnameverzoek van verweerder inwilligden.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van de artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG, dat luidt als volgt:

“Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan

deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderdook. Verweerder voert dit ook niet aan.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden sedert 14 juni 2012 de rechtstoestand van verzoekster gewijzigd is, aangezien de Poolse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten en verzoekster gedurende de behandeling van haar asielaanvraag in België kan verblijven.

Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing die niet langer uitvoerbaar is. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet en maakt niet aannemelijk dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS